

A támadó harcmódor kezdete

Textus: 2 Kir. 13, 14-19

„És megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, amelybe bele is halt, és lement hozzá Joás, az Izrael királya, és arcára borulva sírt és ezt mondta: Édes atyám, Izrael szekerei és lovagjai! És monda neki Elizeus: Végy kézivet és nyilakat. És ő kézivet és nyilakat vett a kezébe. Akkor monda az Izrael királyának, fogd meg kezeddél a kézivet, és ő megfogta azt a kezével, Elizeus is rátette kezeit a király kezére, és ezt mondta: Nyisd ki az ablakot napkelet felé, és mikor kinyitotta, azt monda Elizeus: Lőj! És lőtt, Akkor azt monda: Az Úrnak győzelmes nyila ez, győzedelmes nyíl a szíriabeliek ellen, mert megvered a szíriabelieket Afekben a megsemmisülésig. Mondta ezután: Vedd fel a nyilakat. És felvette. Ő pedig azt monda az Izrael királyának: Lőj a földre, és belelőtt a földre háromszor, azután abbahagyta. Akkor megharagudott rá az Isten embere, és monda: Ötször vagy hatszor kellett volna lőnöd, akkor megverted volna a szíriabelieket a megsemmisülésig, de így már csak háromszor vered meg a szíriabelieket”.

A történet legtöbbünk számára ismeretes. A bibliai szöveg sok mindent elmond. Az Izrael szekerei és lovagjai, kifejezés utal arra, hogy mennyit jelentett a próféta jelenléte, és szolgálata. Gondoljunk azokra a helyzetekre, amikor a szíriai király a haditanácson tervet készít, de az Úr kijelenti Elizeusnak, aki arra a helyre küldi a királyt és embereit, ahol az ellenség támadni fog. Nagyon sok ilyen „betörést” akadályozott meg Elizeus azzal, hogy nemcsak átvette, hanem át is adta Isten üzenetét a királynak. Most, hogy halálos beteg, úgy látszik, mintha minden elveszne, erre utal a király magatartása.

Mi az üzenete ennek az Igének a mi számunkra?

A szolgálatunk és a harcunk olyamatos. Elizeus előtt Illés volt, ezután pedig valaki más lesz, de a **Seregek Ura** az állandó! Nem jó dolog emberekben bízni az **Úr helyett**, még akkor sem, ha próféta az illető. Ezzel nem azt mondom, hogy az Isten szolgálói ne legyenek megbízhatóak, hanem azt, hogy az Urat senki sem tudja **helyettesíteni**, vagy **pótolni!**

A király a kezét tördelte és nagyon meg volt szeppenve. **Nem siránkozni kell**, hanem folytatni a harcot! A siránkozás korábban sem segített, amikor a frigyláda nem volt a helyén, és 20 év telt el **Isten jelenléte** nélkül. Így ír erről az Ige az 1 Sám. 7,2 versben: „És attól a naptól fogva, amelyen Kirjáth-Jeárimban hagyták a ládát, sok idő eltelt, tudniillik húsz esztendő, és Izraelnek egész háza siránkozott az Úr után”. A későbbi versekből tudjuk, hogy Sámuel azt mondta a népnek, ha tényleg akarják az Urat, akkor térjenek meg, hányják el maguktól a bálványokat, tartsanak bűnbánatot, és készítsék el szívüket az Úrnak. Ha ezt megteszik, akkor ő imádkozni fog értük. Ezt meg is tette, és azután Izrael győzelmeiket aratott, mert az Úr velük volt! Nem a siránkozás segített, hanem a megtérés és az Úrral való kapcsolat helyreállítása. Ez most is segít! Nekünk is! Legyen élő kapcsolatunk az Úrral!

Elizeus azt mondta a királynak, hogy vegye a kezébe a fegyvereket! **Fel kell venni a fegyvereket!** Kézbe kell venni a fegyvereket! Az Ef. 6, 11-17 elmondja nekünk, hogy mik ezek a fegyverek. „Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, amelyek a magasságban vannak. Éppen ezért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent elvégezve megállhassatok. Álljatok hát elő, körül övezve a derekatokat igazlelkűséggel, és felövezve az igazságnak mellvasába. Felsaruzva lábaitokat a békesség evangéliumának készségével. Mindezekhez felvéve a hitnek pajzsát, amellyel a gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok. Az üdvösség sisakját is fölvegyétek és a Léleknek

kardját, amely az Isten beszéde! Fegyverek nélkül nem mehetünk a harcba. Sok háború azon dől el, hogy melyik félnek, milyen fegyverei vannak. Isten nekünk az Ő fegyvereit kínálja. Azt mondja Pál, hogy **vegyétek fel az Istennek minden fegyverét!** A saját eszközeinkkel nem győzhetünk a **gonosz szellemi erők** ellen. Isten fegyvereit kell használnunk, mert azok a legjobb és legbiztosabb fegyverek. Vegyük hát elő azokat!

Elizeus a király kezére tette az ő kezét, amikor az megfogta a kezét. A prófétának **erősítenie** kell a **harcos kezét!** A királyok, a vezetők, a harcosok kezét. A mai prófétáknak is az a feladatuk és felelősségük, hogy erősítsék a szolgálók, a szellemi vezetők, a közbenjárók, az imaharcosok kezét. Ez nagyon fontos feladat! **A bátorítás prófétai feladat!**

Azután, azt mondta a próféta a királynak, hogy lőjön kelet felé! Miért arra, mert arra volt az ellenség. **Tudnunk kell, hol van és ki az ellenség!** Pál azt mondja, hogy ő úgy harcol, mint aki nem a levegőt vagdossa. Az össze-vissza való lövöldözés a gyermekek játéka. Nekünk, Isten harcosainak céltudatosan kell használnunk a fegyvereinket. Ebben igényelnünk kell, és el is fogadnunk a prófétai szolgálatot. Az Úrtól kapott kijelentések leleplezik az ellenséget. Azt is, hogy mikor, hol, és hogyan akar támadni. Szükségünk van azokra az információkra, amelyeket a Szentlélek ad a tudomásunkra. Pál is kapott ilyen információkat, azért tudta mondani a következőt: „... mert jól ismerjük az ő szándékait!” Itt a Sátán szándékairól van szó, amelyet leleplezett az Úr Pál előtt. Mielőttünk is le fogja leplezni! **Arra kell lőnünk!**

Be kell fejeznünk a védekező harcmódot! Át kell mennünk támadásba! Azzal, hogy az ellenség felé lövünk, kifejezzük azt a szándékunkat, hogy be akarjuk fejezni az eddigi defenzív hozzáállásunkat, és át akarunk térni **offenzívába**. Keresztény életünk nem szólhat a Sátán elől való szüntelen menekülésünkről, mint ahogy sokaknál ez megtörténik. Harcosként, pedig egyenesen szégyenletes a menekülés. Egy harcosnak előre kell mennie, támadásba kell lendülnie. Nem szabad megrettennie az ellenségtől! Pláne az Úr harcosának.

Az Úr győzelmes nyilat adott a kezünkbe, az **ellenséggel szemben!** Ezt ki is mondta Elizeus. Valami baj volt Joás fülével? Valami baj van a mi fülünkkel? Miért van az, hogy nem tudjuk meghallani, hogy az Úr egy **győztes nyilat** adott nekünk? Mekkora biztatás lehetne számunkra, ha **tudatosulna** bennünk, hogy mi van a kezünkben! Egy **győztes fegyver**, amit használhatunk az Isten dicsőségére. **Minden győzelem a Sátán felett, Istent dicsőíti!**

Az Úr győzelmes nyila ez! Az Úr harcol az Ő népéért! Ahogy Elizeus rátette a kezét a király kezére, úgy az **Úr is ráteszi a kezét a mi kezünkre**. Attól győzelmes ez a nyíl, hogy az Úr nyila ez. Attól leszünk mi győztesek, hogy az Úr segít nekünk, hogy az **Ő karja** erősíti a mi kezünket. Az Isten népének az ellensége, az Úr ellensége! Isten azt akarja, hogy az Ő népe győzzön az ellenség felett, ezért a harc az Ő harca is!

Földbe nyilazás. Az Úr le akarja verni az ellenséget a **megsemmisülésig!** Mi is? Lehet, hogy ez fárasztó harcokat fog jelenteni. Imaéjszakákat, böjtöket, összevont imahadjáratokat, amelyekben együtt kell működnünk más harcosokkal. Akit legyőztek az ókorban, arra rátették a lábukat, a talpuk alatt volt, azaz fölé kerekedtek, birtokolták a hatalmat felette. Pál mondja az Úr által: „**A békességnek Istene megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar!**” (Rm. 16,20) El fogjuk hinni ezt? Vagy Jézus szavait, aki azt mondja, hogy kígyókon és skorpiókon fogunk taposni, és semmi nem árthat nekünk! Higgyünk az Úrnak! Ővele lehetséges az ellenség földbe döngölése! **Készítsük a fegyvereinket és a lábunkat!**

Joás háromszor lőtt, azután abbahagyta. Vajon miért? Mert nem fogta fel az egészet! Nem értette, hogy mit akar a próféta, hogy mit akar az Úr. Lehet, hogy néha mi sem értjük. A testi ember nem „**foghatja meg**” az Isten dolgait. Váljunk **szellemi emberekké**, hogy megértsük az Isten akaratát. Lelkesedjünk be, amikor az Úr mond nekünk valamit. Tegyük meg, és ne kényszeredve, hanem lelkesen. **Adjunk mindent bele, amikor a győzelemről van szó!**

Meg kell hallani a prófétai szót! **Legyen fülünk a hallásra!** A szellemi fül nagyon fontos! Joás nem figyelt kellőképpen. Ne kövessük el azt a hibát, amit ő elkövetett. **Figyeljünk a prófétai szóra!** Péter apostol is figyelmeztet erre bennünket. „*És igen biztos nálunk a prófétai beszéd, amelyre jól teszitek, ha figyeltek...*” (2 Pét. 1,19) Mert ennek nyomán jön az a fényesség, világosság, ami szükséges a biztos cselekedethez. Ez utal a következő pontra is.

Megérteni a prófétai szót! Odafigyelni arra, amit az Úr szól! S, ha az odafigyelés már megy, akkor még mindig szükségünk van a **megértésre** is. Néha az Úr magyarázó angyalt rendel ki, máskor Ő Maga adja meg a világos magyarázatot, mint itt a bevezető Igében is. Ott arról szólt a próféta, hogy az Úr győztes fegyvert ad a király kezébe az ellensége felett. Ez elég világos volt, meg kellett volna értenie! Az Úr adjon nekünk értelmes szívet, de mi magunk is akarjuk megérteni Őt, az Ő szavát, parancsát, kijelentéseit, szándékát! **Ne vétsük el!**

Megcselekedni a prófétai szót! Nemcsak egy részét, az egészet! Saul király azt mondta Sámuelnek, mikor az amálekíták elleni harca volt, hogy megcselekedte, amit Isten mondott. Mindannyian tudjuk, hogy **csak egy részét tette meg**, és ez sokba került neki. Ne játszunk a kegyelemmel! Tegyük meg mindazt, amit az Úr mondott. Ne féljünk a „túlteljesítéstől”!

Isten nemcsak egy-két győzelmet szánt nekünk, hanem áttörést! Ahhoz, hogy ez megtörténhessen, még jobban **oda kell szánunk magunkat**. Tegyük ezt!

Ő az ellenség totális vereségét akarja! Ne „kíméljük” az ellenséget, mint ahogy Akháb tette Benhadáddal, akit még atyjafiának is nevezett. (1 Kir. 20, 32, 42) Később egy próféta azt mondta neki, hogy az ő lelke a Benhadád lelkéért. Később jött is Benhadád és Ő győzött! Nem akarhatjuk az ellenség győzelmét! Ezért ő nem a barátunk, hanem a halálos ellenségünk. Úgy kell kezelnünk. A „megsemmisülésig”, ez az Úr szava! **Álljunk rá erre!**

A 2 Kir. 13,17. vers az egyetlen lövésről szól, amit az ellenség felé lőtt a király. Azután, azt mondja neki a próféta, hogy vedd fel a nyilakat, amelyekkel a földbe kellett lőni. Ez a helyzet utal arra, hogy **egyetlen csatával** nem fogjuk a harcot megnyerni! Sok csata vár még ránk, de az Úr adta a győzelmes nyilat! Egy imádkozással nem fog minden megváltozni, de az már változás, ha a visszavonulás helyett felbátorodunk a **támadásra**. Ha a félelem lelke helyett vesszük az **Úr Lelkét**, a fiúság lelkét, és felbátorodunk a harcra. Van egy győztes hadvezérünk, **Ő a Seregek Ura**. Ő győzelemre vezet bennünket!

Induljunk el! Tanuljunk meg szabályszerűen harcolni! Vezessen a Szentlélek ebben minket győzelemről- győzelemre! Úgy legyen! Ámen.

Nyeste Ferenc OIH vezető